

Samo za 1873. leto:

a) „Slovanski narodopis“ I. del, tiska se mu 7. pôla in risa zemljovid narodopisni;

b) četrti snopič slov. atlanta: Nemčijo, Turčijo in Italijo, ki je skoro že dovršen.

Kedaj se razpošljejo, ni mi danes moč povedati, ker smo odvisni od tiskarnice.

Ker imamo več udov — ako jih premnogo na tihem ne odstopi — kakor je tiskanih zemljovidov, in novi udje večidel želé imeti ves atlant, zato bode treba zlasti nekterim snopičem preskrbeti drug natis, ki bode vsled Kôkejevega dopisa od 26. januarija 1875. stal ravno toliko ko prvi, ako naročimo po 500 premerkov vsake karte, razume se samo po sebi, da se odšteje vrezina in kamen, ki sta že last Matičina. — Naj sl. odbor ta posel izroči posebnemu odseku treh odbornikov, da to stvar prevdarijo, in če najdejo vtemeljeno, o pravem času preskrbé drugi natis vsaj 3. snopiču. Odsek voliti pa nasvetujem zato, ker se dadé navesti tudi razlogi, češ, z drugim natisom atlantovim čakajmo, da bomo popolnega imeli v prvem natisu. (Nasvet soglasno sprejet in v odsek so izvoljeni: gospodje Pleteršnik, Žakelj in dr. Poklukar.)

O Marton Tomaškovich-evem volilu v Ogerskem Tyrnavem imam poročati, da smo izvrševalcu tega testamenta g. Jur. Slotti v smislu zadnjega odborovega sklepa pisali dve priporočeni pismi in sicer 20. sept. in 14. decembra 1872. leta, in ker se nam je mogoče zdelo, da se pismi ne bi bili oddali, poslali smo 10. februarija 1873. leta za njimi še pošto uradno vprašalno pismo, ki priča, da je zadnje pismo v roke prišlo g. Slotti, ki pa v svoji priljudnosti — ne rečem — dolžnosti, ne besedice ne dá odgovora. — Naj sl. odbor kaj zdatnega svetuje, da izvemo, pri čem da smo s sodnijskim označilom 8. aprila 1872. leta. — Dr. Poklukar nasvetuje: naj se predsedništvo obrne do dotične sodnije. (Odbor pritrdi.)

Meseca januarija t. l. pa smo prejeli vest, da je g. Kavčič, trgovec, 1872. l. umrl v Sezani in Matici zapustil 100 gold.; storilo se je vse, da dobimo volilo; toda gosp. blagajnik ga vendar še nima v svojem dnevniku zapisanega. (Dal. prih.)

## Národne stvari.

### Jeremijada starega Slovenca.

V začetku tekočega stoletja se je predramila mrtva Slovenija. Vodnik, baron Žiga Cojz in drugi za blagor slovenskega naroda vneti možaki so jo probudili, in „Novice“ so zedinile vse Slovence v delo, tako, da je svet videl, da na Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem živi narod, o katerem so popred le posamesni učenjaki kaj vedeli; one pa so narod naš tudi vpeljale v koló vzajemnosti slovanske. Društvi sv. Mohorja in Maticе ste delali po vsi svoji moči na izobraženje naroda našega in na oliko jezika slovenskega, družba kmetijska pa je skrbela po sto potih za povzdigo gospodarskega blagostanja. Narodni zastopniki v deželnih zborih in v državnem zboru so se borili za politične pravice naroda našega tako krepko, da časništvo tuje je zdaj prvič začelo govoriti in pisati v popred zatajenih Slovencih.

In sloga in edinost je kraljevala med nami in svet je občudoval napredujoči narod slovenski.

Al žalibog! komaj je to prizadetje začelo zaželeni sad donašati, vže se je vgnjezdila nikdar poprej znana, nesrečna nesloga in razpor med nas, in sopet le smo nesrečni Slovenci na poti, da se veseli napredek

ustavi in hirati začno vse narodne naprave. V očigled tega razpora stopi nam pred oči Kosovo polje. Kar je tam izgubila Srbija z orodjem v rokah, se sedaj izgublja v Sloveniji po časnikih, kateri so začeli razdor delati iz zgolj sebičnih namenov med ubogimi Slovenci, pod krinko „omike“ in „svobode“ teptaje po naši veri in po možéh, kateri si že veliko let trudijo povzdigniti naš narod do prave omike in zavesti do enakopravnosti z drugimi narodi, in katerim se imamo zahvaliti za vse, kar imamo. Živeli smo popred mirno in v bratovski slogi; kakor mila spomlad je raprostirala sloga svoje perute čez nas vse, — kar se iz Štajarskega privalí hudournik, ki nam žuga pokončati vse naše delo!

Slovenci! pomislite dobro, kam se vam je obrniti, kojega se držati. Razpornikom pa, ki trosijo razpor v naši ubogi „Sloveniji“, kličemo: Izdajalec domovine je, kdor ruši to, kar se je dozdej z velikim trdom zidalo! „V slogi le je našega naroda sreča — nesloga nas pogubi vse!“ O...

## Ozir po domovini.

### Cerkvena svečanost pri starovercih na Bojancih in marsikaj drugega.

Vsak Bojančan se je že mnogo dni prej veselil svečanosti, ki je bila 13. dne t. m.; vsakemu je srce radosti igralo, ko je izvedel, da pride mnogo gospôde v njihovo revno vasico, da pride godba, katere še marsikter nikoli slišal ni. Že v soboto, 12. dne t. m., so se delale priprave za svečanost; srečal sem Vlaho (tako imenujejo pri nas staroverca\*), ki je nesel smodnik, i mi je z neizmernim veseljem pripovedoval, kako se že Bojančanje pripravljajo za „Božji dan“. Pravil mi je, da so naredili okoli cerkve hlad, — da že koljejo jance, i še več družega, kar pa nisem imel časa poslušati, ker voz, kateri me je imel na Bojance peljati, bil je že pripravljen. Podam se tedaj brzega koraka v bližnjo vasico Loka, kjer sta me z vozom čakala dva fantiča. Al to ti je bil voz, da se Bogu usmili! Pa kaj hočem? — mislim si — bolje se je po siromaško voziti nego peš capljati. Še huja pa je bila cesta! Žalibog, da naše ceste so takove, kakoršnih nikjer ni na Kranjskem! Bogme, da ne bi bilo toliko siromaščine po Beli Kranji, da bi bile poti in ceste boljše! Našel bi lahko več nesreč, katere so se dogodile v naših krajih, i to le samo vzbog slabih cest. Tako naposled sem jo pa peš po stezi vdaril k svojemu znancu v vas, katera stoji nekako na višini; ogledoval sem zemljo, na kateri sem stal, videl sem šumečo Kupo, i daleč za Kupinimi gorami molél je velikanski Klek ponosno svojo sivo glavo, katera se je lesketala kot biser od ravno zahajajočega solnca.

Ko dospem k hiši, katere sem iskal, vidim dekle, ki je ravno pripravljalo za nedeljo oblačil, ter je okinčavalo z lepim gladežem vsake baže podob na oblačilih. Pogovarjala sva se marsikaj o naših mladih letih — kajti bila mi je ona pred več leti šolska tovaršica — i marsiktera urica, katere sem doživel na svojem domu, se mi je zbudila v spominu.

Zdajci je noč razgrnila svoje temno krilo čez celo okolico. Čulo se je lepo gučanje mladih devojk, katere so na dom prihajale. Napolnjevale so okolico s svojim melanholičnim glasom, i kaj lepo se je glasilo vikanje med tema dvema prizoroma. Došel je kučegazda na dom, i gazdarica na njegovi desni, za njim bilo je čuda

\*) Po katalogu Kranjske škofije znaša v Črnomaljskem okraju število starovercev, to je, spoznavalcev grške nezedinjene vere, nekoliko razločne od katoliške, okoli 200.